Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 29 czerwca 2016 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GROUP Company TOURISM & TRAVEL — Wcześniejsze niezarejestrowane graficzne krajowe znaki towarowe GROUP Company TOURISM & TRAVEL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Stosowanie prawa krajowego — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Dowody wykazujące treść prawa krajowego — Zasada 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Nieuwzględnienie dowodów przedstawionych przed izbą odwoławczą — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

W sprawie T-567/14,

Group OOD, z siedzibą w Sofii (Bułgaria), reprezentowana przez adwokatów D. Dragiev i A. Andreeva,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala, P. Ivanova i D. Botisa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Kosta Iliev, zamieszkały w Sofii, reprezentowany przez adwokat S. Ganevę,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2014 r. (sprawa R 1587/2013-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Group a K. Ilievem,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek, prezes, I. Labucka (sprawozdawca) i V. Kreuschitz, sędziowie,

sekretarz: M. Marescaux, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 1 sierpnia 2014 r. r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 11 listopada 2014 r.,

* Język postępowania: bułgarski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 listopada 2014 r.,

po zapoznaniu się z repliką złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 25 lutego 2015 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 stycznia 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 13 lutego 2012 r. interwenient, K. Iliev, dokonał w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest następujące oznaczenie graficzne:

3 Usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 35, 39 i 43 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

4 Zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 72/2012 z dnia 16 kwietnia 2012 r.

5 W dniu 11 lipca 2012 r. skarżąca, Group OOD, na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w całości.

6 W uzasadnieniu sprzeciwu skarżąca powołała się na przedstawiony poniżej niezarejestrowany graficzny znak towarowy używany w Bułgarii, w Republice Czeskiej, na Węgrzech, w Polsce i na Słowacji w odniesieniu do usług należących do klasy 39:

7 W sprzeciwie skarżąca wskazała, że od 2003 r. używała swojego niezarejestrowanego znaku towarowego w odniesieniu do usług przewozów autokarowych w Bułgarii, w Republice Czeskiej, na Węgrzech i na Słowacji. Poinformowała, że na podstawie licencji rządowej obsługiwała regularną linię autokarowa między Sofią (Bułgaria) a Pragą (Republika Czeska), i przedstawiła liczne dokumenty na poparcie swojego sprzeciwu.

8 Decyzją z dnia 14 czerwca 2013 r. Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw wniesiony przez skarżącą i obciążył ją kosztami postępowania. Wydział Sprzeciwów zauważył w szczególności, że skarżąca nie sprecyzowała ani nie przedstawiła dowodu dotyczącego właściwego prawa krajowego, na którym opierała swoje żądania i na podstawie którego używanie zgłoszonego znaku towarowego mogło zostać zakazane we wskazanych państwach członkowskich.

9 W dniu 16 sierpnia 2013 r. skarżąca – działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 – wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

10 Decyzją z dnia 2 czerwca 2014 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Czwarta Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie. Stwierdziła w istocie, że w toku postępowania w sprawie sprzeciwu skarżąca nie przedstawiła dowodów wskazujących na właściwe prawo krajowe. Izba Odwoławcza przypomniała, że skarżąca miała obowiązek podniesienia i wykazania, iż w przywołanych w jej sprzeciwie państwach członkowskich istniała ochrona niezarejestrowanych znaków towarowych i wynikające z niej prawo unieważnienia późniejszego znaku lub zakazania jego używania. Skarżąca była ponadto zobowiązana do wskazania EUIPO właściwych przepisów prawnych, tak by ten ostatni mógł ocenić szczególne przesłanki przewidziane przez każdy z tych przepisów.

11 Zwłaszcza w odniesieniu do powoływanego niezarejestrowanego bułgarskiego znaku towarowego Izba Odwoławcza wskazała, że przesłanki określone w zasadzie 19 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1) nie zostały tu spełnione, ponieważ dokumenty przedstawione przez skarżącą w toku postępowania w sprawie sprzeciwu nie zawierały żadnego odesłania do bułgarskiego prawa krajowego. Co się tyczy zawartego w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania odesłania do trzech przepisów prawnych, Izba Odwoławcza uznała, że przepisy te zostały przywołane z opóźnieniem, ponieważ wymaganego wskazania podstaw prawnych należy dokonywać w wyznaczonych terminach w toku postępowania w sprawie sprzeciwu. Określenia podstawy zarzutów nie można odwlekać do stadium postępowania odwoławczego.

12 Jeżeli chodzi w szczególności o art. 12 ust. 6 bułgarskiej ustawy Zakon za markite i gueografskite oznachenija (ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych), na którą skarżąca powołała się w uzasadnieniu odwołania w dniu 16 sierpnia 2013 r., Izba Odwoławcza stwierdziła, że skarżąca przytoczyła jedynie treść art. 12 ust. 1 tej ustawy, nie zamieszczając oryginalnej wersji bułgarskiej tego przepisu ani nie dowodząc, że tekst ten pochodził z wiarygodnego i oficjalnego źródła. Ponadto Izba Odwoławcza przypomniała, że jak wynika z tabeli zatytułowanej „Prawa krajowe stanowiące »prawa wcześniejsze« w rozumieniu art. 8 ust. 4 [rozporządzenia nr 207/2009]", załączonej do wytycznych dotyczących postępowań przed EUIPO, niezarejestrowane znaki towarowe są chronione w Bułgarii jedynie pod warunkiem, że są powszechnie znane, natomiast w niniejszej sprawie skarżąca nigdy nie podnosiła powszechnej znajomości wcześniejszego znaku towarowego.

13 Niezależnie od powyższego zdaniem Izby Odwoławczej art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie znajdował zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ samo przytoczenie kilku przepisów krajowych bez dokładnego wskazania ich źródła i bez przedłożenia oficjalnego tekstu tych przepisów nie może stanowić okoliczności stanu faktycznego i dowodów w rozumieniu tego artykułu.

Żądania stron

14 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

15 EUIPO i interwenient wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami Rady;

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności materiału dowodowego przedstawionego po raz pierwszy przed Sądem

16 W pkt 29 skargi skarżąca wniosła do Sądu o rozpatrzenie z urzędu przedstawionych przez nią dowodów, w tym załączonych do skargi dowodów „uzupełniających".

17 EUIPO uważa, że dowody dotyczące bułgarskiego, czeskiego, węgierskiego i słowackiego prawa krajowego (załącznik A 12 skargi) stanowią nowe dowody, niemające związku z dowodami przedstawionymi wcześniej, i nie mogą zostać uwzględnione przez Sąd.

18 Co się tyczy decyzji nr 3170 Administrativen sad Sofia-grad (sądu administracyjnego dla miasta Sofii, Bułgaria) z dnia 12 maja 2014 r. (załącznik A 13 do skargi), EUIPO podnosi, że ponieważ została ona wprowadzona po ogłoszeniu zaskarżonej decyzji, nie ma ona związku z przedmiotem niniejszej sprawy, a zatem nie jest istotna dla jej rozstrzygnięcia.

19 W tym względzie należy przypomnieć, że skarga do Sądu ma na celu kontrolę zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych EUIPO w rozumieniu art. 65 rozporządzenia nr 207/2009. Zadaniem Sądu nie jest zatem ponowne badanie stanu faktycznego w świetle dowodów przedstawionych po raz pierwszy w postępowaniu przed nim [wyroki: z dnia 19 listopada 2008 r., Rautaruukki/OHIM (RAUTARUUKKI), T-269/06, niepublikowany, EU:T:2008:512, pkt 20; z dnia 25 czerwca 2010 r., MIP Metro/OHIM – CBT Comunicación Multimedia (Metromeet), T-407/08, EU:T:2010:256, pkt 16].

20 Prawdą jest, że z orzecznictwa wynika, iż ani stronom, ani samemu Sądowi nie można zakazać przy interpretowaniu prawa krajowego, do którego – jak ma to miejsce w niniejszym przypadku – odsyła prawo Unii Europejskiej (zob. pkt 26 poniżej), szukania inspiracji w argumentach wywodzonych z krajowego ustawodawstwa, orzecznictwa i doktryny, jeżeli nie chodzi o skierowany przeciwko Izbie Odwoławczej zarzut, że nie uwzględniła konkretnych okoliczności faktycznych wskazanych w wyroku krajowym, a jedynie o przywołanie orzeczeń lub doktryny na poparcie zarzutu dotyczącego niewłaściwego zastosowania przez Izbę Odwoławczą przepisu prawa krajowego [wyrok z dnia 28 października 2015 r., Rot Front/OHIM – Rakhat (Маска), T-96/13, EU:T:2015:813, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo]. Niemniej jednak dokumenty zawierające krajowe przepisy prawne przedstawione w załączeniu A 12 do skargi nie są dowodami opartymi na ustawodawstwach krajowych, które mogą zainspirować Sąd przy interpretowaniu prawa krajowego w rozumieniu wyżej przytoczonego orzecznictwa, a stanowią jedynie dowody mające na celu wykazanie treści właściwego prawa krajowego w rozumieniu zasady 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95 [zob. podobnie wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., CEDC International/OHIM – Underberg (Kształt źdźbła trawy w butelce), T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 24].

21 W tych okolicznościach należy stwierdzić niedopuszczalność wskazanych w pkt 17 powyżej dokumentów zamieszczonych w załączniku A 12 do skargi, które nie zostały przedstawione przez skarżącą w ramach postępowania administracyjnego. Należy zatem uściślić, że kontrola zgodności z prawem zaskarżonej decyzji zostanie dokonana wyłącznie w świetle przekazanych w toku postępowania administracyjnego materiałów, które znajdują się w aktach sprawy przed EUIPO [wyrok z dnia 15 lipca 2014 r., Łaszkiewicz/OHIM – Capital Safety Group EMEA (PROTEKT), T-576/12, niepublikowany, EU:T:2014:667, pkt 25].

22 Z tego samego względu Sąd nie będzie mógł uwzględnić informacji dotyczących przesłanek stosowania przepisów bułgarskich, które zawarto w replice. Replika zawiera bowiem informacje dotyczące właściwego prawa bułgarskiego, które to informacje nie zostały przedstawione w toku postępowania administracyjnego przed EUIPO.

23 Co się tyczy załącznika A 13 do skargi, zawierającego decyzję nr 3170 Administrativen sad Sofia-grad (sądu administracyjnego dla miasta Sofii, Bułgaria) z dnia 12 maja 2014 r., należy uznać ją za dopuszczalną. Decyzja ta została bowiem ogłoszona przed datą wydania zaskarżonej decyzji, jednak po złożeniu przez skarżącą ostatniego pisma procesowego przed Izbą Odwoławczą, a zważywszy na krótki czas, jaki upłynął miedzy przyjęciem wspomnianej decyzji a wydaniem zaskarżonej decyzji, nie można wykluczyć, że skarżąca mogła się o niej dowiedzieć po wydaniu zaskarżonej decyzji.

Co do istoty

24 Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty dotyczące naruszenia, po pierwsze, art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, po drugie, art. 76 ust. 2 tego rozporządzenia, oraz po trzecie, art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia.

25 Ponieważ wysuwane przez skarżącą zarzuty opierają się na argumentach, które w znacznej mierze pokrywają się, Sąd uznaje za właściwe rozpatrzyć te zarzuty łącznie.

26 Na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 właściciel oznaczenia innego niż zarejestrowany znak towarowy może sprzeciwić się rejestracji unijnego znaku towarowego, jeśli oznaczenie to spełnia łącznie cztery przesłanki: oznaczenie to musi być używane w działalności handlowej; mieć zasięg większy niż lokalny; prawo do tego oznaczenia powinno być nabyte zgodnie z prawem Unii lub z prawem państwa członkowskiego, w którym oznaczenie było używane przed dniem dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego; wreszcie właścicielowi tego oznaczenia powinna przysługiwać z jego tytułu możliwość zakazania używania późniejszego znaku towarowego [wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., BR IP Holder/OHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, EU:T:2016:23, pkt 19

i przytoczone tam orzecznictwo]. Powyższe przesłanki muszą być spełnione łącznie. Zatem jeżeli oznaczenie nie spełnia jednej z tych przesłanek, sprzeciw oparty na istnieniu niezarejestrowanego znaku towarowego lub innych oznaczeń używanych w obrocie handlowym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 nie może zostać uwzględniony [wyrok z dnia 30 czerwca 2009 r., Danjaq/OHIM – Mission Productions (Dr. No), T-435/05, EU:T:2009:226, pkt 35].

27 Dwie pierwsze przesłanki, czyli te dotyczące używania i zasięgu większego niż lokalny oznaczenia, na które się powołano, wynikają z samego brzmienia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 i powinny być zatem interpretowane w świetle prawa Unii. I tak rozporządzenie nr 207/2009 określa jednolite standardy dotyczące używania oznaczeń i ich zasięgu, spójne z zasadami, które leżą u podstaw systemu ustanowionego przez to rozporządzenie [wyrok z dnia 24 marca 2009 r., Moreira da Fonseca/OHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA), od T-318/06 do T-321/06, EU:T:2009:77, pkt 33].

28 Natomiast z wyrażenia „w przypadku i w zakresie, w jakim zgodnie z prawem państwa członkowskiego regulującym taki znak" wynika, że dwie pozostałe przesłanki wymienione w art. 8 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009 stanowią warunki określone przez rozporządzenie, których ocena w odróżnieniu od poprzednich jest dokonywana według kryteriów ustalonych przez prawo, któremu podlega oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu. To odesłanie do prawa, któremu podlega oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu, jest w pełni uzasadnione, jako że rozporządzenie nr 207/2009 dopuszcza możliwość powołania się na oznaczenia spoza systemu unijnego znaku towarowego przeciwko unijnemu znakowi towarowemu. Z tego względu wyłącznie prawo, któremu podlega oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu, pozwala ustalić, czy oznaczenie to jest wcześniejsze od unijnego znaku towarowego i czy może stanowić podstawę dla zakazu używania późniejszego znaku towarowego (wyrok z dnia 24 marca 2009 r., GENERAL OPTICA, od T-318/06 do T-321/06, EU:T:2009:77, pkt 34). Zgodnie z art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 ciężar dowodu w zakresie spełnienia tej ostatniej przesłanki spoczywa na wnoszącym sprzeciw do EUIPO (wyrok z dnia 29 marca 2011 r., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, pkt 189).

29 Do celów stosowania postanowień art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należy uwzględnić w szczególności przywołane uregulowanie krajowe i orzeczenia sądowe wydane w odnośnym państwie członkowskim. Na tej podstawie wnoszący sprzeciw powinien wykazać, że dane oznaczenie objęte jest zakresem stosowania przywołanych przepisów danego państwa członkowskiego i że przyznają mu one prawo do zakazania używania późniejszego znaku towarowego (zob. podobnie wyrok z dnia 29 marca 2011 r., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, pkt 190).

W przedmiocie obowiązku przedstawienia dowodu na okoliczność właściwego prawa krajowego

30 Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza powinna była ustalić właściwe przepisy krajowe, nie poprzestając wyłącznie na art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych.

31 EUIPO uważa, że Izba Odwoławcza prawidłowo położyła nacisk na naruszenie obowiązku przewidzianego w zasadzie 19 rozporządzenia nr 2868/95, zgodnie z którą jeśli sprzeciw opiera się na prawie wcześniejszym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, wnoszący sprzeciw przedstawia dowód nabycia takiego prawa, jego trwania i zakres ochrony tego prawa. Naruszenie powyższego obowiązku skutkuje oddaleniem sprzeciwu z powodu jego bezzasadności na podstawie zasady 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

32 Zgodnie z zasadą 19 rozporządzenia nr 2868/95:

„1. [EUIPO] daje stronie wnoszącej sprzeciw możliwość przedstawienia faktów, dowodów i argumentów na poparcie sprzeciwu lub uzupełnienia faktów, dowodów i argumentów, które zostały już przedstawione zgodnie z zasadą 15 ust. 3, w określonym przez [EUIPO] terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia uznanego za datę wszczęcia postępowania w sprawie sprzeciwu […].

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona wnosząca sprzeciw przedkłada ponadto dowód istnienia, ważności i zakresu ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa […]. W szczególności strona wnosząca sprzeciw przedstawia następujące dowody:

[…]

d) jeśli sprzeciw opiera się na wcześniejszym prawie w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia, dowód nabycia takiego prawa, jego trwania i zakres ochrony tego prawa;

[…]

3. Informacje i dowody, o których mowa w ust. 1 i 2, przedstawia się w języku postępowania lub z załączonym tłumaczeniem. Tłumaczenie przedkłada się w terminie ustalonym dla składania dokumentu oryginalnego.

4. [EUIPO] nie uwzględnia przedłożonych na piśmie wniosków lub dokumentów lub ich części, jeśli te dokumenty lub ich tłumaczenia na język postępowania nie zostały złożone w terminie wyznaczonym przez [EUIPO]”.

33 A zatem zasada 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95 nakłada na wnoszącego sprzeciw ciężar przedstawienia EUIPO nie tylko danych wykazujących, że spełnia on przesłanki wymagane zgodnie z ustawodawstwem krajowym, o którego zastosowanie wnosi, do umożliwienia mu sprzeciwienia się wobec rejestracji unijnego znaku towarowego z uwagi na wcześniejsze prawo, lecz również danych określających treść tego ustawodawstwa (zob. podobnie wyrok z dnia 28 października 2015 r., Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Stąd też to na skarżącej jako wnoszącej sprzeciw spoczywał obowiązek przedłożenia EUIPO danych określających treść ustawodawstwa krajowego. W konsekwencji wbrew temu, co podnosi skarżąca, wobec nieprzedstawienia przez strony żadnych twierdzeń ani żadnych dowodów na wspomnianą powyżej okoliczność, EUIPO nie miało obowiązku ustalenia z urzędu danych dotyczących właściwego prawa krajowego.

35 W uzasadnieniu sprzeciwu skarżąca powołała się na oznaczenie graficzne używane jako niezarejestrowany znak towarowy w Bułgarii, w Republice Czeskiej, na Węgrzech, w Polsce i na Słowacji, i przedstawiła – jak wynika z pkt 7 zaskarżonej decyzji – liczne dowody dotyczące używania niezarejestrowanego znaku towarowego. Nie zamieściła jednak żadnego dowodu dotyczącego właściwego ustawodawstwa krajowego.

36 Z tego powodu właśnie sprzeciw został oddalony przez Wydział Sprzeciwów, który przypomniał ciążący na wnoszącym sprzeciw obowiązek przedstawienia EUIPO danych określających treść ustawodawstwa krajowego uprawniającego go do sprzeciwienia się wobec rejestracji unijnego znaku towarowego.

37 Co się tyczy praw wcześniejszych w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 opartych na czeskim, węgierskim, polskim i słowackim niezarejestrowanym znaku towarowym, należy stwierdzić, że w toku postępowania administracyjnego skarżąca nie przywołała żadnego przepisu prawa krajowego

tych państw członkowskich. Izba Odwoławcza słusznie więc stwierdziła w pkt 28–32 zaskarżonej decyzji, że zasadniczo skarżąca nie wykazała treści ustawodawstwa tych państw, i oddaliła następnie sprzeciw oparty na wspomnianych prawach.

38 Jeżeli chodzi natomiast o prawo wcześniejsze w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 oparte na bułgarskim niezarejestrowanym znaku towarowym, należy zauważyć, że w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania przedłożonym Izbie Odwoławczej w dniu 16 sierpnia 2013 r. skarżąca odniosła się do trzech przepisów prawa bułgarskiego, w tym do art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych, ze zmianami, zgodnie z którym sprzeciw może być oparty na niezarejestrowanym znaku towarowym używanym w obrocie handlowym w Bułgarii.

39 Przed dokonaniem oceny, czy skarżąca dochowała wypływającego dla niej z zasady 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95 obowiązku dotyczącego wykazania treści bułgarskiego ustawodawstwa, należy zbadać, czy Izba Odwoławcza mogła uwzględnić te dowody, które zostały przedstawione po raz pierwszy w postępowaniu przed nią.

W przedmiocie możliwości uwzględnienia przez Izbę Odwoławczą dowodów dotyczących prawa krajowego, przedstawionych po raz pierwszy w postępowaniu przed nią

40 Jak zostało wskazane w pkt 38 powyżej, skarżąca po raz pierwszy nawiązała do trzech przepisów prawa bułgarskiego, w tym do art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych, w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania.

41 W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza w żaden sposób nie była zobowiązana do nieuwzględnienia powołanego przed nią art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych. W tym zakresie opiera się ona na możliwości uwzględnienia przez izbę odwoławczą okoliczności stanu faktycznego i dowodów przedstawionych z opóźnieniem.

42 EUIPO podnosi, że Izba Odwoławcza mogłaby dopuścić dowody przedstawione z opóźnieniem wyłącznie w przypadku, gdyby „jednocześnie zaistniałe okoliczności" mogły usprawiedliwić opóźnienie, z jakim skarżąca dostarczyła te dowody. W niniejszej sprawie zaś nie zaistniały okoliczności, które mogłyby uniemożliwić skarżącej przedstawienie koniecznych dowodów dotyczących właściwego ustawodawstwa krajowego. Jednocześnie kwestia prawna dotycząca decydowania przez EUIPO, czy należy uwzględnić dowody przedstawione po terminie, powstaje jedynie w wypadku dowodów uzupełniających, mających na celu wyłącznie wzmocnienie lub wyjaśnienie dowodów przedłożonych w terminie.

43 Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi, że EUIPO może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

44 W tym względzie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z brzmienia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że co do zasady – z zastrzeżeniem odmiennych przepisów – przedstawienie okoliczności stanu faktycznego i dowodów przez strony pozostaje możliwe także po upływie terminów na ich przedstawienie określonych zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 207/2009 oraz że nie istnieje zakaz uwzględnienia przez EUIPO okoliczności stanu faktycznego i dowodów przedstawionych z opóźnieniem, czyli po upływie terminu wyznaczonego przez Wydział Sprzeciwów lub – w razie potrzeby – po raz pierwszy przed izbą odwoławczą (wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., New Yorker SHK Jeans/OHIM, C-621/11P, EU:C:2013:484, pkt 30; zob. również wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., Kształt źdźbła trawy w butelce, T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Precyzując, że EUIPO „może” w takim przypadku nie wziąć pod uwagę takich dowodów, wspomniany przepis przyznaje w istocie EUIPO szeroki zakres uznania w przedmiocie tego, czy uwzględnić dowody, przy czym ma on obowiązek uzasadnienia swojej decyzji w tej kwestii (wyroki: z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 43; z dnia 18 lipca 2013 r., New Yorker SHK Jeans/OHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, pkt 23).

46 Prawdą jest, że zasada 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że „[j]eżeli do upływu terminu, o którym mowa w zasadzie 19 ust. 1, strona wnosząca sprzeciw nie przedstawi dowodu na istnienie, ważność i zakres ochrony jej wcześniejszego znaku lub wcześniejszego prawa, jak również swojego uprawnienia do wniesienia sprzeciwu, sprzeciw jest odrzucany [oddalany] jako bezzasadny”.

47 Jednakże zgodnie z zasadą 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, w przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów, chyba że uzna ona, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2013 r, Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 31).

48 W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał orzekł w szczególności, iż uwzględnienie przez EUIPO faktów i dowodów przedstawionych po upływie terminu, w sytuacji kiedy ma on orzekać w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, może być w szczególności uzasadnione, jeśli EUIPO uważa, że po pierwsze, okoliczności przedstawione z opóźnieniem mogą na pierwszy rzut oka posiadać znaczenie dla wyniku toczącego się przed nim postępowania w sprawie sprzeciwu i po drugie, stadium postępowania, w którym ma miejsce takie opóźnione przedstawienie, i okoliczności z nim związane nie stoją na przeszkodzie temu uwzględnieniu (zob. wyrok z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

49 W niniejszej sprawie w pkt 22 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza stwierdziła, że odesłania do trzech przepisów prawa bułgarskiego zawarte w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania zostały poczynione po terminie, ponieważ wymagane wskazanie podstaw prawnych musi nastąpić w terminach wyznaczonych w toku postępowania w sprawie sprzeciwu. Zdaniem Izby Odwoławczej określenia podstawy zarzutów nie można odwlekać do stadium postępowania odwoławczego.

50 Termin przewidziany w zasadzie 19 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 do przedłożenia informacji wymaganych przez zasadę 19 ust. 2 lit. d) tego aktu upłynął zaś w dniu 13 grudnia 2012 r.

51 Co się tyczy art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 25 zaskarżonej decyzji, że nie znajdował on zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ nie istniały „okoliczności stanu faktycznego i dowody” w rozumieniu tego przepisu.

52 W tym względzie, odnosząc się na wstępie do argumentu EUIPO, zgodnie z którym Izba Odwoławcza mogła dopuścić przedstawione z opóźnieniem dowody dotyczące istnienia i zakresu ochrony prawa wcześniejszego wyłącznie, gdyby opóźnienie mogło zostać usprawiedliwione „jednocześnie zaistniałymi okolicznościami”, należy stwierdzić, że Trybunał, w wyroku z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 39), faktycznie uznał, iż w tamtej sprawie Izba Odwoławcza powinna była skorzystać ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych w sposób ograniczony i mogła dopuścić przedstawienie takich dowodów z opóźnieniem tylko wtedy, gdyby okoliczności z nim związane mogły usprawiedliwić opóźnienie w przedstawieniu przez wnoszącego odwołanie wymaganego od niego dowodu. Trybunał przyjął jako kryterium restrykcyjnego stosowania uprawnień dyskrecjonalnych przez izbę odwoławczą okoliczność, że wnoszący odwołanie powinien wiedzieć, które dokładnie dokumenty ma przedstawić na poparcie swojego sprzeciwu, zważywszy, że są one wymienione w sposób ścisły i wyczerpujący w zasadzie 19 ust. 2 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2868/95.

53 Tymczasem w niniejszej sprawie, inaczej niż w przypadku zasady 19 ust. 2 lit. a) ppkt ii) rozporządzenia nr 2868/95, zasada 19 ust. 2 lit. d) tego aktu nie wymienia w sposób precyzyjny i wyczerpujący dokumentów, jakie należy przedstawić na poparcie sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009. Zasada 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95 jedynie wspomina bowiem o obowiązku przedstawienia dowodu uzyskania, ważności i zakresu ochrony prawa wcześniejszego w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, nie zawierając żadnego doprecyzowania w tym względzie.

54 Jednocześnie, jak wynika z akt sprawy, załącznik do pisma EUIPO z dnia 1 sierpnia 2012 r., zawierający między innymi informację, że termin do dowiedzenia istnienia praw wcześniejszych upływał w dniu 13 grudnia 2012 r., ograniczał się jedynie do wskazania, że w przypadku sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 należało dowieść w szczególności treści prawa krajowego.

55 A zatem inaczej niż w przypadku okoliczności faktycznych przywołanych w wyroku z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 39), skarżąca w niniejszej sprawie nie musiała wiedzieć, jakie dokładnie dokumenty powinna była przedstawić na poparcie swojego sprzeciwu.

56 Co za tym idzie, należy stwierdzić, że wymogi wypracowane w wyroku z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638) nie znajdują zastosowania w niniejszej sprawie, a uprawnienia dyskrecjonalne Izby Odwoławczej w zakresie możliwości uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych z opóźnieniem przyznane jej w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 nie musiały być wykonywane w sposób restrykcyjny.

57 Jeżeli chodzi następnie o argument EUIPO, zgodnie z którym kwestia uwzględnienia dowodów przedstawionych po terminie powstaje jedynie w wypadku dowodów uzupełniających, mających na celu wyłącznie wzmocnienie lub wyjaśnienie dowodów przedłożonych w terminie, należy zauważyć, że w każdym wypadku odesłania do trzech przepisów prawa bułgarskiego poczynione przez skarżącą w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania do Izby Odwoławczej nie stanowią okoliczności całkowicie nowych i powinny zostać uznane za część informacji służących dowiedzeniu uzyskania, ważności i zakresu ochrony bułgarskiego niezarejestrowanego znaku towarowego. Jak zostało stwierdzone w pkt 35 powyżej, niektóre dane mające na celu wykazanie istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego niezarejestrowanego znaku towarowego zostały przedstawione w toku postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów (zob. pkt 7 zaskarżonej decyzji).

58 W tym względzie warto przypomnieć, że zasada 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95 nie wymienia w sposób precyzyjny i wyczerpujący dowodów mogących wykazać istnienie, ważność i zakres ochrony prawa wcześniejszego w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, jakie wnoszący sprzeciw, który powołuje się na takie prawo, powinien przedłożyć EUIPO. W rezultacie właściwe ustawodawstwo krajowe może zostać uznane za jeden z elementów stanowiących dowód na okoliczność uzyskania, ważności i zakresu ochrony prawa wcześniejszego w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009.

59 Wreszcie, jak wynika z zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza tak czy inaczej nie skorzystała ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych, nawet w sposób restrykcyjny. Ograniczyła się ona do stwierdzenia, że odesłania do przepisów prawa bułgarskiego zostały poczynione z opóźnieniem, a określenia podstawy zarzutów nie można odwlekać do stadium postępowania odwoławczego.

60 Co się tyczy stanowiska Izby Odwoławczej wyrażonego w pkt 25 zaskarżonej decyzji i podtrzymywanego przez EUIPO przed Sądem, zgodnie z którym przywołanie przez skarżącą przepisów ustawodawstwa bułgarskiego bez dokładnego wskazania ich źródła, bez przytoczenia oficjalnego brzmienia i bez przedstawienia dowodów dotyczących istnienia tych norm nie może zostać uznane za okoliczność stanu faktycznego ani dowód w rozumieniu art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, należy stwierdzić, że stanowisko to, niczym zresztą niepotwierdzone, jest oczywiście

błędne. Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 zezwala bowiem EUIPO na pominięcie stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie. Tymczasem odesłanie do przepisów ustawodawstwa bułgarskiego jest niezaprzeczalnie objęte zakresem stosowania tego przepisu, na który skarżąca powołała się w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą. Zakładając nawet, że owo odesłanie nie było wystarczające, aby wypełnić obowiązki ciążące na skarżącej w zakresie określenia ustawodawstwa krajowego, wciąż Izba Odwoławcza powinna była skorzystać ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych.

61 Z powyższego wynika, że w niniejszym wypadku Izba Odwoławcza nie mogła w sposób słuszny, bez skorzystania ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych, dojść w pkt 22 zaskarżonej decyzji do wniosku, że odesłania do trzech przepisów prawa krajowego zostały poczynione z opóźnieniem. A zatem Izba Odwoławcza, mimo że posiada uprawnienia dyskrecjonalne, niesłusznie z nich nie skorzystała i bezzasadnie odmówiła wzięcia pod uwagę poczynionych przed nią odesłań do prawa bułgarskiego. Czyniąc tak, Izba Odwoławcza naruszyła art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 oraz zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95.

W przedmiocie kwestii, czy skarżąca wywiązała się z obowiązku przedstawienia informacji dotyczących prawa krajowego na podstawie zasady 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95

62 Skarżąca podnosi, że w zaskarżonej decyzji brakuje uzasadnienia pozwalającego zrozumieć, dlaczego art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 nie mógł znaleźć zastosowania wobec zgłoszonego znaku towarowego, mimo że przedstawiła ona dowody na okoliczność używania identycznego oznaczenia i powołała się na art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych.

63 Jej zdaniem Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że przepis krajowy, na który się powoływała, a mianowicie art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych, ma zastosowanie do znaków powszechnie znanych i jest powiązany z art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

64 Izba Odwoławcza, przeprowadzając z urzędu analizę prawa krajowego, wyciągnęła nieprawidłowe wnioski co do treści tego prawa i naruszyła w ten sposób obowiązek ustalenia z urzędu i ścisłego stosowania prawa krajowego państw członkowskich, który to obowiązek ciąży na niej na mocy art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 i orzecznictwa Trybunału.

65 EUIPO uważa, że Izba Odwoławcza prawidłowo położyła nacisk na naruszenie obowiązku przewidzianego w zasadzie 19 rozporządzenia nr 2868/95, zgodnie z którą jeśli sprzeciw opiera się na prawie wcześniejszym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, wnoszący sprzeciw przedstawia dowód nabycia takiego prawa, jego trwania i zakres ochrony tego prawa. Naruszenie powyższego obowiązku skutkuje oddaleniem sprzeciwu z powodu jego bezzasadności na podstawie zasady 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

66 Podobnie jak Izba Odwoławcza, EUIPO zarzuca skarżącej przywołanie norm prawnych bez dokładnego wskazania ich źródła ani przytoczenia ich oficjalnego brzmienia w języku bułgarskim, a także nieprzedstawienie wyciągu z *Darzhaven vestnik* (bułgarskiego dziennika urzędowego), oficjalnych zbiorów prawa, komentarzy czy krajowego orzecznictwa.

67 Jak zostało już wskazane w pkt 38 powyżej, skarżąca w złożonym przed Izbą Odwoławczą piśmie wskazującym podstawy odwołania przytoczyła między innymi art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych, ze zmianami. Owo przywołanie zawiera również odesłanie do publikacji w *Darzhaven vestnik* oraz datę wejścia w życie tego przepisu, a mianowicie dzień 3 października 2011 r. Ze wspomnianego przepisu wynika, że w przypadku sprzeciwu wniesionego przez właściciela niezarejestrowanego znaku towarowego używanego w obrocie handlowym na

terytorium Republiki Bułgarii, nie można zarejestrować żadnego znaku towarowego, który został zgłoszony do rejestracji później niż miało miejsce faktyczne użycie w obrocie handlowym niezarejestrowanego znaku towarowego.

68 Co się tyczy informacji, o której mowa w pkt 67 powyżej, warto przypomnieć, że Izba Odwoławcza stwierdziła, iż skarżąca przywołała jedynie treść art. 12 ust. 1 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych, nie zamieszczając oryginalnej wersji bułgarskiej ani nie dowodząc, że wspomniany tekst pochodzi z oficjalnego i wiarygodnego źródła, oraz że w ostatnim czasie zaistniały ponoć przypadki stosowania tego przepisu. Powołując się na tabelę załączoną do wytycznych EUIPO (zob. pkt 12 powyżej), Izba Odwoławcza stwierdziła, że niezarejestrowane znaki towarowe są objęte ochroną w Bułgarii jedynie pod warunkiem, że są powszechnie znane, a w niniejszej sprawie skarżąca nigdy nie podnosiła powszechnej znajomości wcześniejszego znaku towarowego.

69 Po pierwsze, należy stwierdzić, że ani rozporządzenia nr 207/2009 i nr 2868/95, ani orzecznictwo nie wskazują sposobu, w jaki należy dowieść treści ustawodawstwa krajowego. W rezultacie Izba Odwoławcza nie może wymagać, by skarżąca przedstawiła wyciąg z *Darzhaven vestnik* lub oficjalny tekst bułgarski, w szczególności gdy językiem postępowania przed EUIPO jest angielski.

70 W tym względzie należy zauważyć, że wymagane od skarżącej informacje na temat prawa krajowego muszą pozwolić EUIPO na prawidłowe i jednoznaczne określenie właściwego prawa. Owe informacje dotyczące właściwego ustawodawstwa muszą umożliwić EUIPO zrozumienie i zastosowanie treści danych przepisów, przesłanek uzyskania ochrony oraz jej zakresu, a zgłaszającemu skorzystanie z przysługującego mu prawa do obrony. Do osiągnięcia tych celów nie jest zaś konieczne, by tekst ustawodawstwa pochodził z oficjalnego źródła.

71 Po drugie, należy zauważyć, że w pkt 6 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza błędnie określiła przywołany przez skarżącą przepis jako art. 12 ust. 1 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych. Jak wynika z pisma przedstawiającego podstawy odwołania do izby odwoławczej skarżąca przytoczyła art. 12 ust. 6 tej ustawy, uściślając, że chodziło tu o możliwość sprzeciwienia się wobec rejestracji znaku towarowego „inną” niż ta przewidziana w art. 12 ust. 1 wspomnianej ustawy.

72 Po trzecie, równie błędnie Izba Odwoławcza uznała w pkt 8 zaskarżonej decyzji, że skarżąca po raz pierwszy powołała się na art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych w komunikacie uzupełniającym z dnia 25 marca 2014 r.

73 Jak zostało wskazane w pkt 38 powyżej, skarżąca powołała się na wyżej wskazany przepis w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania do izby odwoławczej z dnia 16 sierpnia 2013 r.

74 Ponadto z akt sprawy, a zwłaszcza z pkt 24 zaskarżonej decyzji wynika, że komunikat uzupełniający nosi datę 16 kwietnia 2014 r., a nie 25 marca 2014 r.

75 Po czwarte, należy wskazać, że w pkt 23 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza, zważywszy na dowody, jakie zostały przedłożone jej przez skarżącą, nie mogła dojść do wniosku, że niezarejestrowane znaki towarowe są objęte ochroną w Bułgarii jedynie pod warunkiem, że są powszechnie znane, wyłącznie na podstawie tabeli praw krajowych załączonej do wytycznych EUIPO. Artykuł 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych w brzmieniu przedstawionym przez skarżącą nie wspomina o powszechnej znajomości niezarejestrowanego znaku towarowego jako przesłance wymaganej do tego, by właściciel takiego znaku mógł się sprzeciwić rejestracji nowego znaku towarowego. Ta ostatnia kwestia nie stała się ponadto przedmiotem analizy przeprowadzonej przez Izbę Odwoławczą.

76 Jednocześnie, chociaż EUIPO utrzymuje w swych pismach procesowych, że tabela zamieszczona do jego wytycznych nie jest „źródłem prawa” i niekoniecznie musi zawierać aktualny stan rzeczy, Izba Odwoławcza powołała się na wspomnianą tabelę, żeby stwierdzić, że niezarejestrowane znaki

towarowe są objęte ochroną w Bułgarii jedynie pod warunkiem, że są powszechnie znane. Izba Odwoławcza dokonała tego stwierdzenia, mimo że – jak sama ustaliła w pkt 23 zaskarżonej decyzji – w ostatnim czasie doszło do zastosowania przywołanego przez skarżącą przepisu.

77 W tym względzie przypomnienia wymaga, że jeżeli chodzi o właściwe instancje EUIPO, Trybunał wskazał, że należy do nich dokonanie oceny znaczenia i zakresu przedstawionych przez wnoszącego sprzeciw szczegółowych danych celem ustalenia treści normy prawa krajowego, na którą się powołuje (zob. podobnie wyrok z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo)

78 Skoro zastosowanie prawa krajowego może doprowadzić do ustalenia istnienia podstawy odmowy rejestracji w charakterze unijnego znaku towarowego, wydaje się konieczne, by EUIPO mógł przed uwzględnieniem sprzeciwu wobec rejestracji takiego znaku zweryfikować znaczenie dla sprawy informacji przedstawionych przez wnoszącego sprzeciw w wykonaniu ciążącego na nim obowiązku przedstawienia dowodu na okoliczność treści tego prawa krajowego (zob. podobnie wyrok z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 41).

79 I tak, w okolicznościach, w których EUIPO jest zmuszone wziąć pod uwagę między innymi prawo krajowe państwa członkowskiego, gdzie podlega ochronie prawo wcześniejsze, na którym oparty jest sprzeciw, EUIPO jest obowiązane z urzędu zasięgać informacji dotyczących prawa krajowego obowiązującego w zainteresowanym państwie członkowskim w sposób, który uzna za właściwy w tym celu, jeżeli informacje takie są niezbędne dla oceny przesłanek stosowania rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji, a zwłaszcza prawdziwości powoływanych okoliczności faktycznych lub mocy dowodowej przedłożonych dokumentów (zob. podobnie wyrok z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 45). Powyższy obowiązek zasięgnięcia w razie potrzeby z urzędu informacji o prawie krajowym ciąży na EUIPO, gdy dysponuje ono już wskazaniami dotyczącymi prawa krajowego – albo w postaci twierdzeń co do jego treści, albo w postaci dowodów, które przedstawiono na rozprawie i na których moc dowodową się powołano [wyrok z dnia 20 marca 2013 r., El Corte Inglés/OHIM – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, pkt 41].

80 Otóż w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza nie tylko nie zweryfikowała znaczenia dla sprawy przedstawionych przez skarżącą informacji dotyczących prawa krajowego, ale także odrzuciła te informacje, powołując się na to, że ich źródło jest niepotwierdzone.

81 Jeżeli Izba Odwoławcza miała wątpliwości co do wiernego przytoczenia, stosowania lub wykładni przywołanego przez skarżącą art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych, to powinna była skorzystać ze swojego uprawnienia do dokonania weryfikacji.

82 W tych okolicznościach EUIPO powinno było, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 79 powyżej, wykorzystać wszelkie środki dostępne w ramach przysługującego mu uprawnienia do dokonania weryfikacji, tak aby zasięgnąć informacji na temat właściwego prawa krajowego i przeprowadzić pogłębione badanie w przedmiocie treści i zakresu przepisów przywołanego prawa krajowego pod kątem argumentów wysuniętych przez skarżącą, i to albo z urzędu, albo poprzez wezwanie skarżącej do potwierdzenia przedłożonych mu informacji dotyczących bułgarskiego prawa krajowego (zob. podobnie wyrok z dnia 28 października 2015 r., Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, pkt 35).

83 W świetle ogółu powyższych uwag należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie mogła bez skorzystania z przysługującego jej uprawnienia do dokonania wersyfikacji pominąć poczynionego przez skarżącą w piśmie przedstawiającym podstawy odwołania odesłania do art. 12 ust. 6 ustawy o znakach towarowych i oznaczeniach geograficznych z przyczyn wskazanych w pkt 23 zaskarżonej decyzji.

84 Należy zatem uwzględnić niniejszą skargę i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji bez konieczności rozpatrywania pozostałych zarzutów podniesionych przez skarżącą.

W przedmiocie kosztów

85 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

86 Ponieważ EUIPO i interwenient przegrali sprawę, należy nakazać im pokrycie – poza własnymi kosztami – kosztów poniesionych przez skarżącą, zgodnie z jej żądaniem.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 2 czerwca 2014 r. (sprawa R 1587/2013-4).

2) EUIPO i Kosta Iliev pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Group OOD.

Prek Labucka Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 czerwca 2016 r.

Podpisy